

Стоя си в моята къщичка, Очи на влюбен, Хващала съм се на моменти, Изкуство и публика, Орисия и избор, Вара и/или Наука | Мина Костова

**Стоя си в моята къщичка
със стени от картон.**

**Мечтая за слънчево време,
за игри пред нашия двор.**

**Но стоя си тук
с моите малки богове.**

**Наблюдавам ги,
изучавам ги
а те само безобидно,
сподавено
кискат се.**

**На мен ли,
на моята къщичка
със стени от картон.
Мечтая за слънчево време
за игри пред нашия двор.**

**Очи на влюбен
съзират в безкрая.**

**Опитват се, мъчат се
да грабнат
момента**

**там, където
били са те двама
там, където
любовта им вечна остана.**

**Хващала съм се на моменти
чуждите животи
през прозореца да наблюдавам.**

**Бихте казали:
„Не се прави, аз знам“,
но само с любопитството
опитвам се да се наям.**

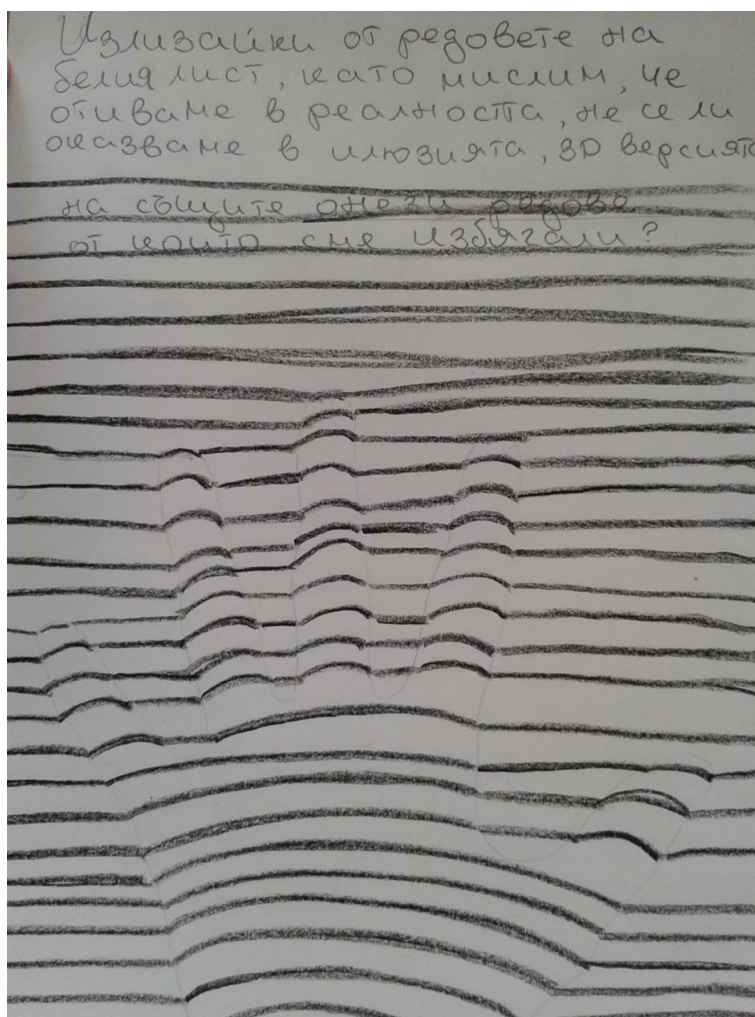
**Гледам малките им къщички
с малките прозорчета
в малките им животи.**

Дневни обреди извършват всеки ден.

**Стават,
къпят се,
ядат**

Стоя си в моята къщичка, Очи на влюбен, Хващала съм се на моменти, Изкуство и публика, Орисия и избор, Вара и/или Наука | Мина Костова

и после пак
в обратен ред.
И пак, и пак, и пак
Ден след ден минава,
а чудя си се аз,
защо веднъж завесите не спуснат.
За мен ли мислят,
за мен ли знаят,
услуга ли ми правят,
мога само да гадая.
Но ще продължа
Да ги наблюдавам
и в техните животи
пак да се заравям.
И пак, и пак, и пак

Изкуство и публика

Изкуството и публиката не могат едно без друго. Какво е изкуството без публика, която да го оценява, и какво е публиката, без да има какво да оценява?

Всяка култура има свои виждания за изкуството, както и своя публика, способна да го разбере. Това, че един тип общество е неспособно да осъзнае величието на някое произведение, означава ли, че творбата е престанала да бъде изкуство? Всяко наше движение, всяка наша мисъл или която и да е част от ежедневието ни може да се определи като изкуство, важното в случая е каква е публиката. Има безброй много видове изкуство, то е безкрайно и единствено самите ние можем да поставим граници, оценявайки го като публика.

Представете си например, колко хора не са признавали творбите на гении като Пикасо, да Винчи или Шекспир. Разбира се, това няма как да не се е случвало, защото всеки възприема изкуството по различен начин и никой не е единственият компетентен по тази тема. Днес нещата не са по-различни, иначе нямаше да има дебати от рода на: „Мона Лиза усмихва ли се или не?“, „Тя била ли е бременна или не?“, „Това самият да Винчи в женски дрехи ли е или не?“. Може би личност с влияние в обществото е издигнала своя фаворит и хората на сляпо са повярвали на „компетентните“ хвалби за него. Или са се поддали на поредната мода да се харесва онова, което е добило известност, дори да не са убедени в стойността му?

Изкуството е около нас. Ние може да го създаваме, ние може да го срещаме, докато се събуждаме или отиваме на работа. Ние го ограничаваме, така че да го разбираме. Ние сме „всезнаещата“ публика.

Орисия и избор

Питали ли сте се има ли висша сила, която управлява съдбата ви? Или дали всичко, което трябва да ви се случи, вече е казано, написано и вие само и единствено следвате сценария на вашия живот?

Може би някой би искал животът му да е предварително начертан. Да не му се налага да взема тежки решения или въпреки избора му всичко да завърши с щастлив предизвестен край. Но животът не е ли точно поредица от очаквани и неочаквани събития, от избори: лесни и трудни, нормални или странни. Предпочитам да мисля, че всеки от нас пише своята история сега, в този момент без чернови или предварително измислен край. В крайна сметка човек не избира ли съдбата си, вместо да я следва?

По този въпрос са мислили много велики умове и всеки има различна теория, както най-вероятно и всеки от нас има своите догадки. Някои вярват, че съществува по-висше същество, което ни помага да следваме „правия път“, други се уповават на това, че всичко, което виждаме, чуваме или докосваме, не съществува, но аз съм по-склонна да мисля, че има подобни, паралелни на нашия светове, в които ние и нашите „двойници“ поемаме по различни пътища и осъществяваме всяка вероятност на нашия живот.

Вселената, съдбата и изборите ни – тях може би никога няма да разберем или осъзнаем докрай. Питам се обаче: „А трябва ли да знаем всичко?“

Стоя си в моята къщичка, Очи на влюбен, Хващала съм се на моменти, Изкуство и публика, Орисия и избор, Вяра и/или Наука | Мина Костова

Вяра и/или Наука

На пръв поглед Вярата и Науката са коренно различни. Вярата е усещането за доброто и злото, а Науката се уповава само на факти. Вярата е нематериализираният духовен свят, а Науката – знанията за материалното.

Но монетата винаги има две страни. Винаги нещата могат да се погледнат от друг ъгъл. Както водната молекула се състои от два атома водород и един атом кислород, но взаимно свързани с химични връзки, състоящи се от невидимите и тайнствени за нас електрончета, така и всяко едно нещо има нужда от много други предпоставки, за да съществува. Примерите в това отношение са много: еволюционната теория на Чарлз Дарвин, според когото не би имало хора без маймуните, отговорите на въпросите „Какво е ДНК и защо възпроизвеждащите се организми са себеподобни?“

Ако погледнем на въпроса „Вяра и/или Наука?“ под подобен ъгъл, откриваме следното: все пак и на Науката са ѝ трябвали и все още ѝ трябват много различни фактори, за да се развива - финансиране, метеорологични условия, както и много други, но ще наблегна на най-важния, според мен.

Чрез него всичко се задейства. Машинката започва да работи. Основата на този процес, разбира се, е Мисълта/Идеята, която се заражда, но за да се развие, ѝ трябва нещо повече. Необходими са подходящи условия, които да ѝ вдъхнат живот. За да фотосинтезира едно растение например, му трябват минералните соли и водата от почвата, слънчевата енергия, въглеродният диоксид и неговите органични съединения от въздуха - то използва максимума на дадените му условия. Както, представете си, прави и Мисълта/Идеята, когато е зародиш в мозъка. Но за да реализираме и докажем като научен факт вече измисленото, ние трябва да повярваме в себе си, в предположенията си, в знанията си. И се оказва, че най-важното в Науката е Вярата. Възможно ли толкова различни неща все пак да произлизат едно от друго?

В крайна сметка, въпреки че еволюцията на Науката я е разделила с нейния основател, те са свързани. Все пак дори без да осъзнаваме, познаваме и то добре хармоничната граница, на която Вярата и Науката работят заедно, както винаги са съумявали да го правят.

Ето затова не възприемам Вярата и Науката като две думи, разграничени от разделителните линии на съюзите и/или помежду им – те са хармонично цяло.